Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

6 päivänä lokakuuta 2015 *

Kilpailu — Kartellit tai muut yhteistoimintajärjestelyt — ETA-alueen natriumkloraattimarkkinat — Muutospäätös, jolla lyhennetään kartelliin osallistumisen todettua kestoa — Sakon määrän laskeminen — Vanhentuminen — Asetuksen (EY) N:o 1/2003 25 artikla

Asiassa T-250/12,

Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, aiemmin Uralita, SA, kotipaikka Madrid (Espanja), edustajinaan asianajaja K. Struckmann ja barrister G. Forwood,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, edustajinaan aluksi N. von Lingen, R. Sauer ja J. Bourke, sittemmin asiamiehinään M. Sauer ja J. Norris-Usher,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 11.6.2008 tehdyn päätöksen K(2008) 2626 lopullinen muuttamisesta 27.3.2012 annetun komission päätöksen C(2012) 1965 final (asia COMP/38.695 – natriumkloraatti) 1 artiklan 2 kohdan ja 2 artiklan kumoamista koskevasta vaatimuksesta,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. E. Martins Ribeiro sekä tuomarit S. Gervasoni ja L. Madise (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies C. Kristensen,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 7.11.2014 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tuomion

Asian tausta

1 Kantaja, Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, aiemmin Uralita, SA, on Espanjan oikeuden mukaan perustettu osakeyhtiö. Vuonna 1992 se perusti Aragonesas Industrias y Energía, SA:n. Se omisti mainitun osakeyhtiön osakkeet 100-prosenttisesti vuoteen 1994 saakka. Joulukuussa 1994 se siirsi kyseisen osakeyhtiön kaikki kemiantoiminnot Energía y Industrias Aragonesas EIA, SA (jäljempänä EIA) -nimiselle holdingyhtiölle, jonka se oli sitä ennen perustanut. Vuonna 2003 se sulautti EIA:n itseensä ja palasi saman osakeyhtiön osakkeiden 100-prosenttiseksi omistajaksi. 2.6.2005 se luovutti kyseisen osakeyhtiön Ercros Industrial, SAU:lle (jäljempänä Ercros), jolloin kyseisen osakeyhtiön nimeksi tuli Aragonesas Industrias y Energía, SAU (jäljempänä Aragonesas).

2 Ruotsiin sijoittautuneen EKA Chemicals AB -yhtiön (jäljempänä EKA) edustajat jättivät 28.3.2003 sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa annetun komission tiedonannon (EYVL 2002, C 45, s. 3; jäljempänä vuoden 2002 yhteistyötiedonanto) perusteella kartellia natriumkloraattimarkkinoilla koskevan hakemuksen sakoista vapauttamiseksi tai toissijaisesti sakkojen lieventämiseksi.

3 Euroopan yhteisöjen komissio myönsi 30.9.2003 tekemällään päätöksellä EKA:lle ehdollisen vapautuksen sakoista vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 15 kohdan mukaisesti.

4 Komissio osoitti 10.9.2004 useille yhtiöille ja etenkin Aragonesasille [SEUT 101] ja [SEUT 102] artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 18 artiklan 2 kohdan mukaisia tiedonsaantipyyntöjä. Aragonesas vastasi näihin tiedonsaantipyyntöihin 3.12.2004 ja 9.12.2004.

5 Aikavälillä 13.11.2006–11.4.2008 komissio osoitti asetuksen N:o 1/2003 18 artiklan 2 kohdan mukaisia tiedonsaantipyyntöjä useille yhtiöille, muiden muassa Aragonesasille 13.11.2006, 8.2.2007, 12.3.2007 ja 11.4.2008 sekä kantajalle 8.2.2007, 20.4.2007 ja 11.4.2008.

6 Komissio antoi 27.7.2007 väitetiedoksiannon, joka oli osoitettu muun muassa Aragonesasille ja kantajalle. Nämä esittivät annetussa määräajassa komissiolle huomautuksensa väitetiedoksiannosta.

7 Kantaja käytti 20.11.2007 oikeuttaan komission järjestämään suulliseen kuulemiseen.

8 Komissio teki 11.6.2008 päätöksen K(2008) 2626 lopullinen SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä (asia COMP/38.695 – natriumkloraatti) (jäljempänä vuoden 2008 päätös). Tässä päätöksessä komissio katsoi, että Aragonesas oli osallistunut kyseessä olevaan kilpailunvastaiseen toimintaan 16.12.1996 ja 9.2.2000 välisenä aikana.

9 Komissio katsoi ensinnäkin kantajan osalta vuoden 2008 päätöksen 416–426 ja 455–468 perustelukappaleessa ensisijaisesti, että kantajalla oli ollut välittömästi mutta myös EIA:n kautta välillisesti ratkaiseva vaikutusvalta Aragonesasin strategian määrittelyyn ja koko liiketoimintapolitiikkaan. Toiseksi komissio päätteli, että kun otetaan huomioon yhtäältä oletus, että EIA:lla oli ratkaiseva vaikutusvalta Aragonesasiin, koska sillä oli koko tämän yhtiön pääoma hallussaan rikkomisajankohtana, ja toisaalta muut vuoden 2008 päätöksessä mainitut tekijät, EIA oli vähintäänkin käyttänyt tosiasiallisesti ratkaisevaa vaikutusvaltaa Aragonesasin toimintaan, joten EIA oli yksikkönä, joka Aragonesasin kanssa kuului rikkomiseen syyllistyneeseen yritykseen, vastuussa mainitun yrityksen kilpailusääntöjen vastaisesta käyttäytymisestä. Koska EIA oli vuonna 2003 sulautettu kantajaan ja

kantajasta oli tullut sen oikeudellinen ja taloudellinen seuraaja, komissio katsoi siis, että EIA:n vastuu kyseessä olevan yrityksen kilpailusääntöjen vastaisesta käyttäytymisestä oli samassa yhteydessä siirtynyt kantajalle.

10 Vuoden 2008 päätöksen 469 ja 487–489 perustelukappaleessa komissio katsoi näin ollen, että Aragonesas ja kantaja olivat yhteisvastuussa rikkomisesta, johon ensin mainittu oli syyllistynyt 16.12.1996 ja 9.2.2000 välisenä aikana.

11 Komissio päätteli siis vuoden 2008 päätöksen 1 artiklan g ja h alakohdassa, että Aragonesas ja kantaja olivat rikkoneet SEUT 101 artiklaa ja ETA-sopimuksen 53 artiklaa osallistumalla 16.12.1996 ja 9.2.2000 välisenä aikana sopimusten ja yhdenmukaistettujen menettelytapojen kokonaisuuteen.

12 Komissio määräsi vuoden 2008 päätöksen 2 artiklan f alakohdassa Aragonesasille ja kantajalle yhteisvastuullisesti maksettavaksi 9 900 000 euron suuruisen sakon.

13 Vuoden 2008 päätöksen 4 artiklassa komissio luetteli yritykset, joille päätös oli osoitettu ja joihin kuuluivat myös Aragonesas ja kantaja.

14 Aragonesas nosti yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 26.8.2008 toimittamallaan kannekirjelmällä kumoamiskanteen vuoden 2008 päätöksestä sitä koskevilta osin. Kanne kirjattiin asianumerolla T-348/08. Aragonesas riitautti lähinnä sen, että se olisi osallistunut kyseessä olevaan kilpailunvastaiseen toimintaan 16.12.1996 ja 9.2.2000 välisenä aikana, ja näin ollen sille määrätyn sakon kokonaismäärän.

15 Kantaja nosti yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 26.8.2008 toimittamallaan kannekirjelmällä kumoamiskanteen vuoden 2008 päätöksestä sitä koskevilta osin. Kanne kirjattiin asianumerolla T-349/08. Kantaja riitautti pääasiassa komission päätöksen, jossa kantajan katsottiin olevan vastuussa Aragonesasin moititusta kilpailusääntöjen vastaisesta toiminnasta ja sille määrättiin sakko yhteisvastuullisesti jälkimmäisen kanssa.

16 Kantaja maksoi vuoden 2008 päätöksessä sille yhteisvastuullisesti Aragonesasin kanssa maksettavaksi määrätyn sakon määrän väliaikaisesti 16.9.2008.

17 Unionin yleinen tuomioistuin totesi 25.10.2011 antamassaan tuomiossa Aragonesas Industrias y Energía v. komissio (T-348/08, Kok., jäljempänä tuomio Aragonesas, EU:T:2011:621) seuraavaa:

”1) [SEUT 101] artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä (asia COMP/38.695 – natriumkloraatti) 11.6.2008 tehdyn komission päätöksen K(2008) 2626 lopullinen 1 artiklan g alakohta kumotaan siltä osin kuin Euroopan yhteisöjen komissio toteaa siinä Aragonesas Industrias y Energían, SAU, rikkoneen kilpailusääntöjä 16.12.1996 ja 27.1.1998 sekä 1.1.1999 ja 9.2.2000 välisinä ajanjaksoina.

2) Päätöksen K(2008) 2626 lopullinen 2 artiklan f alakohta kumotaan siltä osin kuin siinä vahvistetaan sakon määräksi 9 900 000 euroa.

3) Kanne hylätään muilta osin.

– –”

18 Edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) 247 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että ”[e]nsimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on – – hyväksyttävä osittain perusteltuna, koska komissio [oli] tehnyt virheen päätellessään [vuoden 2008] päätöksessä, että [Aragonesas oli] osallistunut kyseiseen kilpailusääntöjen rikkomiseen sekä 16.12.1996 ja 27.1.1998 välisenä aikana että 1.1.1999 ja 9.2.2000 välisenä aikana”.

19 Edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) 258 kohdassa unionin tuomioistuin totesi mainitun tuomion 247 kohdassa esitettyjen päätelmien perusteella, että ”on – – hyväksyttävä toisen perusteen toinen osa, jonka mukaan komissio on tehnyt arviointivirheen määrittäessään kantajan rikkomiseen osallistumisen keston”.

20 Edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) 302 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi toisen kanneperusteen osalta, että ”toinen peruste on hyväksyttävä osittain siltä osin kuin komission kantajalle määräämän sakon laskemisessa huomioon ottama kantajan rikkomisen kesto on virheellinen”.

21 Edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) 303 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että ”[vuoden 2008] päätöksen kumoamisvaatimus on hyväksyttävä osittain siltä osin kuin komissio yhtäältä toteaa sen 1 artiklassa, että [Aragonesas] osallistui rikkomiseen 16.12.1996 ja 27.1.1998 sekä 1.1.1999 ja 9.2.2000 välisinä ajanjaksoina, ja toisaalta vahvistaa sen 2 artiklassa sakon määräksi 9 900 000 euroa”.

22 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin muistutti edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) 307 kohdassa, että komissio oli velvollinen noudattamaan mainitun tuomion 303 kohdassa tehtyjä päätelmiä.

23 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi 25.10.2011 antamallaan tuomiolla Uralita v. komissio (T-349/08, jäljempänä tuomio Uralita, EU:T:2011:622) kantajan kanteen kokonaisuudessaan perusteettomana.

24 Komissio ilmoitti kantajalle ja Aragonesasille 5.12.2011 päivätyllä kirjeellä, mitä seurauksia se aikoi johtaa edellä 17 kohdassa mainitusta tuomiosta Aragonesas (EU:T:2011:621). Aragonesasin osalta komissio ilmoitti aikovansa tältä osin ehdottaa, että komission jäsenten kollegio määräisi sille asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti uuden sakkosumman edellä 17 kohdassa mainitussa tuomiossa Aragonesas (EU:T:2011:621) vahvistetulta rikkomisajanjaksolta. Kantajan osalta komissio ilmoitti, että vaikka unionin yleinen tuomioistuin olikin edellä 23 kohdassa mainitussa tuomiossa Uralita (EU:T:2011:622) hylännyt kanteen kokonaisuudessaan ja näin ollen jättänyt kantajalle vuoden 2008 päätöksessä määrätyn sakon sen osalta voimaan, komissio aikoi ehdottaa, että komission jäsenten kollegio yhtäältä muuttaisi sen rikkomisen keston, johon kantaja oli osallistunut, samaksi kuin Aragonesasin osalta huomioon otettu kesto ja toisaalta tämän perusteella alentaisi kantajalle yhteisvastuullisesti Aragonesasin kanssa määrätyn sakon määrää. Samaan aikaan 5.12.2011 päivätyn kirjeen kanssa komissio osoitti kantajalle ja Aragonesasille tiedonsaantipyynnön saattaakseen ehdotuksensa komission jäsenten kollegiolle lopulliseen muotoon.

25 Vastaukseksi 5.12.2011 päivättyyn kirjeeseen Aragonesas ja kantaja ilmoittivat komissiolle 19.12.2011 päivätyllä kirjeellä, että vaikka ne eivät olleet komission kanssa samaa mieltä edellä 17 kohdassa mainitusta tuomiosta Aragonesas (EU:T:2011:621) kantajalle johdettavista seurauksista, ne olivat vastanneet tiedonsaantipyyntöön saadakseen takaisin ainakin osan niille vuoden 2008 päätöksessä yhteisvastuullisesti määrätyn sakon määrästä. Ne täsmensivät, että mainittu kirje ei vaikuttanut niiden oikeudelliseen asemaan.

26 Kantaja ilmoitti 23.1.2012 päivätyllä kirjeellä komissiolle ensinnäkin, että Ercrosin ja Aragonesasin sulauduttua Aragonesas oli lakannut olemasta 31.5.2010 alkaen. Toiseksi kantaja ilmoitti, että vaikka Aragonesas olikin edelleen yhteisvastuussa kyseessä olevasta rikkomisesta sen ajanjakson osalta, jota unionin yleinen tuomioistuin ei ollut kumonnut edellä 17 kohdassa mainitussa tuomiossa Aragonesas (EU:T:2011:621), kantaja olisi Ercrosin kanssa tekemänsä osakkeidenostosopimuksen mukaisesti

yksinään taloudellisessa vastuussa mainittuun tuomioon sekä edellä 23 kohdassa mainittuun tuomioon Uralita (EU:T:2011:622) perustuvan muutospäätöksen nojalla määrättävän sakon maksamisesta. Mainitussa kirjeessä kantaja ilmoitti etenkin seuraavaa:

”– – Uralita myöntää siis varauksetta olevansa vastuussa rikkomisesta 28.1.1998 ja 31.12.1998 välisellä ajanjaksolla komission asiassa 38.695 – natriumkloraatti käynnistämän menettelyn osalta.

Edellä esitetyn perusteella ja ottaen huomioon, että on Uralitan edun mukaista, että muutospäätös annetaan ja että väliaikaisesti maksettu sakko maksetaan sille takaisin mahdollisimman pian, Uralita hyväksyy sen, – – että sen katsotaan olevan yksin vastuussa tällaisessa päätöksessä vahvistettavan sakon maksamisesta [edellä 17 kohdassa mainitussa] tuomiossa [Aragonesas (EU:T:2011:621)] todetulta rikkomisen ajanjaksolta eli 28.1.1998 ja 31.12.1998 väliseltä ajanjaksolta ja että – – muutospäätös voidaan osoittaa yksinomaan sille ilman, että tarvitaan muuta menettelyn kuluessa tehtävää toimenpidettä kuin 5.12.2011 päivätty kirje, joka sisältää selostuksen tosiseikoista.”

27 Komissio antoi 27.3.2012 päätöksen C(2012) 1965 final SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 11.6.2008 tehdyn päätöksen K(2008) 2626 lopullinen (asia COMP/38.695 – natriumkloraatti) muuttamisesta (jäljempänä riidanalainen päätös). Riidanalaisen päätöksen nojalla ja ottaen huomioon asian taustan ja etenkin sen, että unionin yleinen tuomioistuin oli edellä 23 kohdassa mainitussa tuomiossa Uralita (EU:T:2011:622) hylännyt kantajan vuoden 2008 päätöksestä nostaman kanteen kokonaisuudessaan, komissio katsoi, että kantajalle määrätty 9 900 000 euron sakko jätettiin voimaan. Riidanalaisen päätöksen 8 ja 9 perustelukappaleessa komissio kuitenkin katsoi seuraavaa:

”(8) Vaikka unionin yleinen tuomioistuin hylkäsikin Uralitan [vuoden 2008] päätöksestä nostaman kumoamiskanteen, komissio katsoo silti, että kun otetaan huomioon [edellä 17 kohdassa mainitussa] tuomiossa Aragonesas [(EU:T:2011:621)] päätetty osittainen kumoaminen, on aiheellista lyhentää Uralitan rikkomisen kesto samaksi kuin [edellä mainitussa] tuomiossa Aragonesas huomioon otettu kesto eli 28.1.1998 ja 31.12.1998 välinen ajanjakso.

(9) Kun lisäksi otetaan huomioon asian erityiset olosuhteet ja etenkin Uralitan 23.1.2012 päivättyyn kirjeeseen sisältyvät lausunnot – – sekä se, että Uralita on jo väliaikaisesti maksanut komissiolle [vuoden 2008 päätöksessä määrätyn] sakon kokonaisuudessaan päätöksen mukaisessa määräajassa, komissio on päättänyt muuttaa päätöstä, siltä osin kuin se hyväksyttiin ja annettiin tiedoksi Uralitalle, seuraavasti:

a) rikkomiseen osallistumisen kesto lyhennetään 28.1.1998 ja 31.12.1998 väliseen ajanjaksoon ja

b) asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan nojalla vahvistetaan sakko, joka vastaa tarkistettua rikkomisen kestoa ja jonka maksamisesta Uralitan katsotaan olevan vastuussa.”

28 Komissio sovelsi kantajalle määrätyn sakon uuden määrän laskennassa samoja parametrejä kuin ne, joita käytettiin vuoden 2008 päätöksessä, lukuun ottamatta rikkomisen keston osoittavaa kerrointa, jonka arvoksi komissio vahvisti 0,91 rikkomisen lyhyemmän keston mukaisesti.

29 Mitä tulee vuoden 2008 päätöksessä määrätylle 9 900 000 euron sakolle kertyneeseen korkoon laskettuna ajankohdasta, jolloin kantaja maksoi sakon väliaikaisesti, komissio katsoi riidanalaisen päätöksen 11 perustelukappaleessa, että ”koska unionin yleinen tuomioistuin on vahvistanut [kantajan] osallistuneen kilpailusääntöjen rikkomiseen 28.1.1998 ja 31.12.1998 välisenä ajanjaksona, tässä päätöksessä vahvistetulle sakon määrälle kertynyt korko – – [oli laskettava] komission hyväksi, minkä vuoksi komissio [saisi pitää] sen”.

30 Riidanalaisen päätöksen päätösosassa todetaan seuraavaa:

”1 artikla

Muutetaan [vuoden 2008] päätös seuraavasti:

1) Korvataan 1 artiklan h alakohta seuraavasti:

’h) Uralita SA, 28 päivän tammikuuta 1998 ja 31 päivän joulukuuta 1998 välisen ajan.’

2) Korvataan 2 artiklan ensimmäisen kohdan f alakohta seuraavasti:

’f) Uralita SA: 4 231 000 euroa.’

2 artikla

Korko, joka on kertynyt 4 231 000 euron määrälle sen jälkeen, kun se maksettiin väliaikaisesti 16 päivänä syyskuuta 2008, on kertynyt komission hyväksi.

3 artikla

Tämä päätös on osoitettu seuraavalle:

Uralita – –”

31 Komissio maksoi 3.4.2012 kantajalle takaisin 5 981 569 euron määrän. Tämä määrä oli laskettu vuoden 2008 päätöksessä määrätyn 9 900 000 euron sakon (jäljempänä alkuperäinen sakko) määrän ja riidanalaisessa päätöksessä määrätyn 4 231 000 euron sakon määrän välisen erotuksen perusteella, ja siihen lisättiin tähän erotukseen sovellettava korko laskettuna alkuperäisen sakon väliaikaisesta maksamisesta alkaen.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

32 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 5.6.2012 toimittamallaan kannekirjelmällä.

33 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdan siltä osin kuin siinä määrätään sille 4 231 000 euron sakko

— kumoaa riidanalaisen päätöksen 2 artiklan

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

34 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

35 Kantaja esittää kanteensa tueksi kaksi kanneperustetta. Ensimmäinen koskee asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista. Toinen koskee SEUT 266 artiklan rikkomista.

36 Komissio kiistää kantajan esittämien kahden kanneperusteen perusteltavuuden. Komissio väittää ensinnäkin, että kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin se perustuu ensimmäiseen kanneperusteeseen, koska kantajan oikeussuoja ei edellyttäisi riidanalaisen päätöksen kumoamista.

Tutkittavaksi ottaminen

37 Komissio väittää, etteivät ”[kantajan] nostaman kanteen” tutkittavaksi ottamisen perusteet täyty ”ensimmäisen kanneperusteen osalta”. Tältä osin komissio tuo ensisijaisesti esille, että kantaja ei ensinnäkään ollut edellä 23 kohdassa mainitun tuomion Uralita (EU:T:2011:622) taustalla olevassa asiassa esittänyt kanneperustetta, joka koskisi asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista, eikä myöskään riitauttanut Aragonesasin kyseessä olevaan rikkomiseen osallistumisen kestoa ja että toiseksi vuoden 2008 päätös tuli edellä 23 kohdassa mainitun tuomion Uralita (EU:T:2011:622) nojalla kantajan osalta lainvoimaiseksi siltä osin kuin siinä määrättiin kantajalle 9 900 000 euron sakko, koska mainitusta tuomiosta ei ole tehty valitusta. Komissio lisää, että oikeuskäytännön valossa se ei ollut velvollinen takaamaan kantajalle edellä 17 kohdassa mainitussa tuomiossa Aragonesas (EU:T:2011:621) vahvistetun vuoden 2008 päätöksen osittaisen kumoamisen suomia etuja. Koska riidanalaisella päätöksellä ei korvattu vuoden 2008 päätöstä vaan ainoastaan muutettiin sitä, kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista, on komission mukaan yhtäältä esitetty liian myöhään, joten se on jätettävä tutkimatta, ja toisaalta on niin, vaikka riidanalainen päätös kumottaisiinkin, kantaja ei saisi sen kumoamisesta etua, koska vuoden 2008 päätös palautuisi voimaan ja kantajalle määrättäisiin näin ollen sakko, joka olisi määrältään suurempi kuin sille riidanalaisessa päätöksessä määrätty sakko. Kantajalla ei siis olisi oikeussuojan tarvetta riidanalaista päätöstä vastaan.

38 Toissijaisesti komissio tuo esille ensinnäkin, että kantaja ilmaisi 19.12.2011 päivätyssä kirjeessään nimenomaisesti yhtäältä hyväksyntänsä sille, että sen katsotaan olevan yksin vastuussa sille 28.1.1998 ja 31.12.1998 väliseltä ajalta määrättävän sakon maksamisesta, ja toisaalta intressinsä siihen, että vuoden 2008 päätöksen muuttamisesta annettaisiin päätös mahdollisimman pian, ja toiseksi, että riidanalaista päätöstä koskevan hallinnollisen menettelyn aikana kantaja ei väittänyt, että asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohtaa olisi rikottu. Näin ollen kantaja ei nyt voi perustellusti väittää, että sen oikeussuoja edellyttäisi muutospäätöksen kumoamista.

39 Kantaja tuo esille, että kun otetaan huomioon yhtäältä kanteen kohde, eli vaatimus riidanalaisen päätöksen osittaisesta kumoamisesta siltä osin kuin sen 1 artiklan 2 kohdassa langetetaan kantajalle 4 231 000 euron sakko, ja toisaalta edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) oikeusvaikutukset kantajaan, on niin, että kantajalla on oikeussuojan tarve mainittua riidanalaista päätöstä vastaan. Tätä oikeussuojan tarvetta eivät kyseenalaista kantajan 23.1.2012 päivättyyn kirjeeseen sisältyvät lausunnot.

40 Aluksi on todettava, että vastaukseksi unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa esittämään kysymykseen, jossa komissiota pyydettiin täsmentämään tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumisen ulottuvuus, komissio ilmoitti, että kyseinen edellytysten puuttuminen koski ensimmäistä kanneperustetta. Komission esittämää tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumista on syytä tarkastella tämän täsmennyksen pohjalta.

41 Tältä osin on huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostama kumoamiskanne voidaan tutkia vain siltä osin kuin kantajan oikeussuoja edellyttää riidanalaisen toimen kumoamista. Tällainen oikeussuojan tarve edellyttää, että kyseisen toimen kumoaminen on omiaan tuottamaan etua mainitun kanteen nostaneelle asianosaiselle (ks. vastaavasti tuomio 13.7.2000, parlamentti v. Richard, C-174/99 P, Kok., EU:C:2000:412, 33 kohta; tuomio 10.9.2009, Akzo Nobel ym. v. komissio, C-97/08 P, Kok., EU:C:2009:536, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ja tuomio 28.9.2004, MCI v. komissio, T-310/00, Kok., EU:T:2004:275, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

42 Käsiteltävänä olevassa asiassa on huomattava, että komissio väittää, että kantajan oikeussuoja ei edellytä riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdan kumoamista asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista koskevan ensimmäisen kanneperusteen nojalla. Näin ollen komission esittämää ensimmäisen kanneperusteen tutkittavaksi ottamisen perusteiden puuttumista on tarkasteltava edellä mainitun oikeuskäytännön valossa.

43 Ensisijaisesti on syytä huomata, että kuten riidanalaisen päätöksen 8 ja 9 perustelukappaleesta ilmenee, komissio päätti riidanalaisessa päätöksessään ensinnäkin muuttaa vuoden 2008 päätöstä taatakseen kantajalle edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) oikeusvaikutusten suomat edut. Tältä osin komissio päätti yhtäältä lyhentää riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdassa sen rikkomisen ajanjaksoa, josta kantajaa moitittiin vuoden 2008 päätöksessä, siten, että se vastaisi edellä 17 kohdassa mainitussa tuomiossa Aragonesas (EU:T:2011:621) huomioon otettua kestoa, kuten riidanalaisen päätöksen 8 perustelukappaleesta ilmenee, ja toisaalta alentaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa kantajalle vuoden 2008 päätöksessä langetetun sakon määrää, jotta se vastaisi rikkomisen uutta kestoa, kuten riidanalaisen päätöksen 9 perustelukappaleen b alakohdasta ilmenee.

44 Toiseksi edellä 43 kohdassa esitetystä toteamuksesta seuraa, että kantajalle osoitettu riidanalainen päätös on kantajalle vastainen siltä osin kuin siinä yhtäältä katsotaan sen osallistuneen vuoden 2008 päätöksessä kyseessä olevaan rikkomiseen uudella ajanjaksolla ja toisaalta määrätään sille sakko, jonka määrä on uusi verrattuna vuoden 2008 päätöksessä vahvistettuun sakon määrään. Ensimmäisen kanneperusteen osalta kantaja vaatii kuitenkin riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdan kumoamista sillä perusteella, että komissio oli määrännyt sille sakon asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdassa vahvistetun seuraamusten määräämisen vanhentumisajan päätyttyä. Kantaja ei missään tapauksessa kiistä riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdan laillisuutta siltä osin kuin siinä määritetään se rikkomisajanjakso, josta kantajaa nyt moititaan.

45 Kolmanneksi on selvää, että nyt käsiteltävässä asiassa on kyseessä yhtenä kokonaisuutena pidettävä jatkettu rikkominen. Näin ollen asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen säännösten mukaisesti mainitun asetuksen 25 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty seuraamusten määräämisen vanhentumisaika alkoi kulua siitä päivästä, jona rikkominen lakkasi. Vaikka nyt käsiteltävässä asiassa se rikkomisajanjakso, josta kantajaa moititaan vuoden 2008 päätöksessä, oli päättynyt 9.12.2000, riidanalaisesta päätöksestä seuraa, että se uusi rikkomisajanjakso, josta kantajaa mainitussa päätöksessä moititaan, päättyi aikaisemmin eli 31.12.1998, kuten asianosaiset myönsivät vastaukseksi kysymykseen, jonka unionin yleinen tuomioistuin istunnossa esitti.

46 Kun otetaan huomioon, että muuttaessaan sitä rikkomisen kestoa, josta kantajaa alun perin moitittiin vuoden 2008 päätöksessä, komissio vahvisti uuden päivämäärän, josta asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty seuraamusten määräämisen vanhentumisaika alkoi kulua, komissio moittii siis virheellisesti kantajaa siitä, että tämä esitti kumoamiskanteensa tueksi ensimmäisen kanneperusteen, joka koskee mainitun artiklan rikkomista, vaikka kantaja ei ollut esittänyt sitä edellä 23 kohdassa mainitun tuomion Uralita (EU:T:2011:622) taustalla olevassa asiassa.

47 Neljänneksi komission perustelu, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen kumoaminen merkitsisi, että vuoden 2008 päätöksen tultua lainvoimaiseksi kantajan osalta kyseisen päätöksen 2 artiklan f alakohta pysyisi voimassa siltä osin kuin siinä langetetaan kantajalle 9 900 000 euron sakko, joten kantaja ei saisi etua tällaisesta kumoamisesta, ei voi menestyä. Vaikka näet ei olekaan syytä lausua siitä, oliko komissio velvollinen takaamaan kantajalle edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) oikeusvaikutusten suomat edut, riidanalaisen päätöksen perusteluista ilmenee, että komissio päätti lyhentää sen rikkomisajanjakson kestoa, josta kantajaa vuoden 2008 päätöksessä moitittiin, kuten edellä 43 kohdassa todettiin.

48 Siinä tapauksessa, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyisi kanteen ensimmäisen kanneperusteen nojalla, on siis niin, että koska mainittu kanneperuste on suunnattu ainoastaan riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohtaa vastaan, kyseinen päätös kumottaisiin tällöin ainoastaan siltä osin kuin siinä vahvistetaan kantajalle vuoden 2008 päätöksessä määrätyn sakon uusi määrä eikä siltä osin kuin siinä vahvistetaan se uusi rikkomisajanjakso, josta kantajaa moititaan ja jonka osalta komission sakon määräämistä koskevan toimivallan vanhentumista arvioidaan. Ensimmäisen kanneperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä arvioitaessa ei siis ole syytä olettaa, että kyseiseen kanneperusteeseen perustuva tuomio, jolla riidanalainen päätös osittain kumottaisiin, merkitsisi, että vuoden 2008 päätöksessä kantajalle määrätyn sakon summa palaisi ennalleen, kun otetaan huomioon komission velvollisuus toteuttaa tämän tuomion täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet SEUT 266 artiklan mukaisesti etenkin siltä osin kuin on kyse sen toimivallasta määrätä kantajalle sakko riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdassa määritetyltä uudelta rikkomisajanjaksolta (ks. tuomio CAS Succhi di Frutta v. komissio, T-191/96 ja T-106/97, Kok., EU:T:1999:256, 62 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 Tästä seuraa, että riidanalaisen päätöksen osittainen kumoaminen ensimmäisen kanneperusteen nojalla tuottaisi kantajalle edun edellä 41 kohdassa viitatussa oikeuskäytännössä tarkoitetussa merkityksessä. On siis katsottava, että ensimmäinen kanneperuste voidaan ottaa tutkittavaksi.

50 Tätä päätelmää ei muuta se komission perustelu, jonka mukaan kantaja oli 19.12.2011 päivätyllä kirjeellään ilmaissut nimenomaisesti hyväksyvänsä sen, että sen katsotaan olevan ainoana vastuussa sellaisen sakon maksamisesta, joka sille määrättäisiin vuoden 2008 päätöksen muuttamista koskevassa päätöksessä uudelta huomioon otetulta rikkomisajanjaksolta. Toisin kuin komissio väittää, 19.12.2011 päivätystä kirjeestä ei näet ilmene, että kantaja olisi ilmaissut tällaisen hyväksynnän. Mainitussa kirjeessä kantaja esittää huomautuksia siitä, mitä seurauksia komissio aikoi johtaa edellä 17 kohdassa mainitusta tuomiosta Aragonesas (EU:T:2011:621) ja edellä 23 kohdassa mainitusta tuomiosta Uralita (EU:T:2011:622) etenkin siltä osin kuin on kyse alkuperäisen sakon määrän vähintään osittaisesta korvaamisesta kantajalle.

51 Sitä vastoin on syytä todeta, että kantaja ilmoitti komissiolle 23.1.2012 päivätyssä kirjeessään, että se kantaisi yksin taloudellisen vastuun sellaisen sakon maksamisesta, joka sille määrättäisiin vuoden 2008 päätöksen muuttamisesta annettavassa päätöksessä yhtäältä edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) ja toisaalta edellä 23 kohdassa mainitun tuomion Uralita (EU:T:2011:622) perusteella.

52 Oikeuskäytännön mukaan on kuitenkin niin, että vaikka se, että yritys komissiossa käydyssä hallinnollisessa menettelyssä nimenomaisesti tai implisiittisesti myöntää joitakin tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja, voikin olla lisätodiste arvioitaessa sitä, onko kulloisessakin tuomioistuimessa nostettu kanne hyväksyttävä, myöntäminen ei voi kuitenkaan rajoittaa itse sitä oikeutta nostaa kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa, joka luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä on SEUT 263 artiklan neljännen kohdan nojalla. Tätä varten nimenomaisesti säädetyn oikeudellisen perustan puuttuessa tällainen rajoitus on vastoin laillisuusperiaatetta ja puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatetta, jotka ovat perustavanlaatuisia periaatteita. On kuitenkin huomautettava, että todellinen oikeus muutoksenhakuun ja oikeus saada asiansa käsitellyksi puolueettomassa tuomioistuimessa on taattu Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklassa, jolla on SEU

6 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan sama oikeudellinen arvo kuin perussopimuksilla. Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaan perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla (tuomio 1.7.2010, Knauf Gips v. komissio, C-407/08 P, Kok., EU:C:2010:389, 90 ja 91 kohta).

53 On kuitenkin todettava, että sitä, että kantaja ilmoitti komissiolle 23.1.2012 päivätyssä kirjeessään, että se kantaisi yksin taloudellisen vastuun sille kyseisestä rikkomuksesta määrättävän sakon maksamisesta, ei voida tulkita siten, että kantaja olisi luopunut vetoamasta asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdan säännöksiin siltä osin kuin on kyse komission tällaisen sakon määräämistä koskevan toimivallan mahdollisesta vanhentumisesta. Mainitun kirjeen sanamuodosta käy näet ilmi ainoastaan, että kantaja oli suostunut kantamaan yksin vastuun komission mahdollisesti määräämän sakon maksamisesta.

54 Lisäksi on todettava, että kantaja oli 19.12.2011 päivätyssä kirjeessään nimenomaisesti täsmentänyt, että mainittu kirje ei vaikuttanut sen oikeudelliseen asemaan.

55 Näin ollen kantajaa vastaan ei voida vedota sen enempää 19.12.2011 päivätyn kirjeen kuin 23.1.2012 päivätyn kirjeenkään sanamuotoon ensimmäisen kanneperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymisen riitauttamiseksi.

56 Kaikkien edellä esitettyjen näkökohtien perusteella komission väite ensimmäisen kanneperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumisesta on hylättävä perusteettomana ja asian käsittelyä on siis jatkettava asiakysymyksen tutkimisella.

Asiakysymys

57 Ensimmäisessä kanneperusteessaan kantaja väittää yhtäältä, että komissio on rikkonut asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohtaa määrätessään kantajalle uuden sakon mainitussa artiklassa vahvistetun seuraamusten määräämisen vanhentumisajan umpeuduttua, ja toisaalta, että komissio on tehnyt oikeudellisen virheen päättäessään riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa pitää koron, joka on alkuperäisen sakon väliaikaisesta maksamisesta alkaen kertynyt sille kyseisen sakon osalle, joka vastaa mainitun päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa vahvistettua sakon uutta määrää.

58 Tarkemmin sanoen kantaja tuo esille ensinnäkin, että riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdan nojalla komissio lyhensi rikkomisajanjaksoa Uralitan osalta siten, että mainittu ajanjakso vastaa unionin yleisen tuomioistuimen edellä 17 kohdassa mainitussa tuomiossa Aragonesas (EU:T:2011:621) vahvistamaa ajanjaksoa eli 28.1.1998 ja 31.12.1998 välistä aikaa.

59 Asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 2 kohdan säännösten perusteella kuitenkin seuraamusten määräämisen viiden vuoden vanhentumisaika on kantajan mukaan ensinnäkin alkanut kulua 31.12.1998, koska kyseinen rikkominen on määritelty jatkuvaksi rikkomiseksi.

60 Lisäksi EKA:n 28.3.2003 päivätty sakoista vapauttamista ja sakkojen lieventämistä koskeva hakemus sekä komission 30.9.2003 tekemä päätös, jolla komissio myönsi sille ehdollisen vapautuksen sakoista vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 15 kohdan mukaisesti, eivät ole kantajan mukaan sellaisia tapahtumia, jotka voivat asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 3 kohdan säännösten mukaisesti katkaista seuraamusten määräämisen vanhentumisajan. Kantaja huomauttaa silti, että komission mainittuun tiedonantoon perustuvasta päätöskäytännöstä ilmenee, että komissio hyväksyy vanhentumisajan katkaisevaksi toimeksi ensimmäisen tiedonsaantipyynnön. Vuoden 2008 päätöksen 492 perustelukappaleessa komissio on siten hyväksynyt ensimmäisen, 10.9.2004 esitetyn tiedonsaantipyynnön tapahtumaksi, joka voi kyseessä olevassa asiassa katkaista vanhentumisajan. Tämä päätöskäytäntö estäisi komissiota vetoamasta nyt toisentyyppiseen toimeen, kuten päätökseen ehdollisen vapautuksen myöntämisestä sakoista, toimena, joka katkaisee vanhentumisajan.

61 Koska muuta vanhentumisajan katkaisevaa tapahtumaa ei ole ollut, asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdassa vahvistettu seuraamusten määräämisen vanhentumisaika on kantajan mukaan myös umpeutunut 31.12.2003.

62 Näin ollen kantaja katsoo, että komissio rikkoi asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohtaa määrätessään sille riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa sakon mainitun päätöksen 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun rikkomisen keston perusteella.

63 Toiseksi kantaja väittää, että koska komissio ei voinut enää määrätä sille riidanalaisessa päätöksessä uutta sakkoa, se ei voinut laillisesti pitää mainitun päätöksen 2 artiklassa korkoa, joka oli alkuperäisen sakon väliaikaisesta maksamisesta alkaen kertynyt sille kyseisen sakon osalle, joka vastaa mainitun päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa vahvistettua sakon uutta määrää ja on määrältään 4 231 000 euroa.

64 Kolmanneksi kantaja tuo vastauskirjelmässään aivan aluksi esille, että on määritettävä, onko vuoden 2008 päätöksen osittaisella kumoamisella edellä 17 kohdassa mainitussa tuomiossa Aragonesas (EU:T:2011:621) ollut oikeusvaikutuksia kantajan kannalta, jotta voitaisiin ottaa kantaa siihen, oliko komission asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan säännösten nojalla mahdotonta enää määrätä sille sakkoa ja oliko komissiolla siis toimivalta pitää korko, joka oli alkuperäisen sakon väliaikaisesta maksamisesta alkaen kertynyt sille kyseisen sakon osalle, joka vastaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa vahvistettua sakon uutta määrää. Tältä osin kantaja tuo esille, että koska sen katsottiin olevan yhteisvastuussa kyseessä olevasta rikkomisesta, joka johtuu ainoastaan Aragonesasin kilpailusääntöjen vastaisesta käyttäytymisestä, pelkästään sillä perusteella, että sillä oli ratkaiseva vaikutusvalta Aragonesasiin ja sijaantulo-oikeus EIA:n oikeuksiin ja velvollisuuksiin, vuoden 2008 päätöksen osittaisella kumoamisella edellä 17 kohdassa mainitussa tuomiossa Aragonesas (EU:T:2011:621) oli oikeusvaikutuksia sen kannalta. Mahdollinen sakko olisi siis määrättävä yhtenä ainoana yhteisvastuullisesti maksettavana sakkona sille ja Aragonesasille.

65 Kantaja katsoo myös, että koska unionin yleinen tuomioistuin kumosi edellä 17 kohdassa mainitussa tuomiossa Aragonesas (EU:T:2011:621) kokonaisuudessaan kantajalle vuoden 2008 päätöksessä yhteisvastuullisesti Aragonesasin kanssa määrätyn sakon, komissio määräsi sille riidanalaisessa päätöksessä uuden sakon. Riidanalaista päätöstä koskevat siis kaikki asetuksen N:o 1/2003 25 artiklassa vahvistetut seuraamusten määräämiseen liittyvät säännöt.

66 Lisäksi, vaikka seuraamusten määräämisen vanhentumisaika olisikin keskeytynyt komission annettua 30.9.2003 päätöksen ehdollisen vapautuksen myöntämisestä sakoista EKA:lle ja vaikka otettaisiinkin huomioon asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 6 kohdassa säädetty seuraamusten määräämisen vanhentumisajan katkeaminen, riidanalaisessa päätöksessä määrätty sakko on kantajan mukaan määrätty saman asetuksen 25 artiklan 5 kohdassa säädetyn kymmenen vuoden enimmäisvanhentumisajan päätyttyä.

67 Komissio kiistää kaikki ensimmäisen kanneperusteen tueksi esitetyt perustelut.

68 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo aluksi, että ensimmäinen kanneperuste nojautuu kahteen väitteeseen, joista kumpikin koskee oikeudellista virhettä. Jälkimmäisen väitteen osalta kannekirjelmästä ilmenee, ettei kantaja ole nimennyt sitä oikeussääntöä, jota komissio sen mukaan on rikkonut päättäessään riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa pitää koron, joka on alkuperäisen sakon väliaikaisesta maksamisesta alkaen kertynyt sille kyseisen sakon osalle, joka vastaa mainitun päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa vahvistettua sakon uutta määrää.

69 On kuitenkin heti aluksi huomattava, että toisessa kanneperusteessaan kantaja väittää, että komissio on rikkonut SEUT 266 artiklaa siltä osin kuin se ei johtanut kaikkia seurauksia edellä 17 kohdassa mainitusta tuomiosta Aragonesas (EU:T:2011:621) päättäessään riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa pitää kantajalle määräämänsä uuden sakon määrän sekä koron, joka mainitulle määrälle on kertynyt alkuperäisen sakon väliaikaisesta maksamisesta alkaen.

70 Vastauksessaan unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa esittämään kysymykseen toisen kanneperusteen ulottuvuudesta kantaja kuitenkin myönsi, että riidanalaisen päätöksen 2 artikla koski ainoastaan mainitun päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa vahvistetulle sakon uudelle määrälle kertynyttä korkoa, mikä on kirjattu istunnosta laadittuun pöytäkirjaan. Näin ollen toista kanneperustetta on tulkittava siten, että kantaja riitauttaa ainoastaan sen, että komissio päätti riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa pitää koron, joka on alkuperäisen sakon väliaikaisesta maksamisesta alkaen kertynyt sille kyseisen sakon osalle, joka vastaa mainitun päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa vahvistettua sakon uutta määrää.

71 Edellä esitettyjen näkökohtien perusteella on todettava, että ensimmäisen kanneperusteen tueksi esitetty toinen väite on samanlainen kuin perustelut, jotka kantaja esittää toisen, SEUT 266 artiklan rikkomista koskevan kanneperusteensa tueksi. Aivan aluksi on siis syytä tulkita ensimmäisen kanneperusteen toista väitettä toisen kanneperusteen valossa ja katsoa tältä osin, että mainitun väitteen osalta kantaja esittää, että SEUT 266 artiklaa on rikottu. Koska lisäksi ensimmäisen kanneperusteen toisen väitteen kohde on sama kuin toisen kanneperusteen siltä osin kuin niissä molemmissa pyritään osoittamaan, että SEUT 266 artiklaa on rikottu, niitä on syytä tarkastella yhdessä. Ensimmäisen kanneperusteen sanamuodosta ilmenee myös, että mainitun kanneperusteen toinen osa perustuu ensimmäisen osan toteamiseen perustelluksi. Se, että komissio piti koron, joka oli alkuperäisen sakon väliaikaisesta maksamisesta alkaen kertynyt sille kyseisen sakon osalle, joka vastaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa määrätyn sakon uutta määrää, olisi näet laitonta vain sillä perusteella, että komissio ei kantajan mukaan enää voinut määrätä sille uuden määrän suuruista sakkoa. Näin ollen on syytä katsoa, että sekä toinen kanneperuste että ensimmäisen kanneperusteen toinen väite perustuvat molemmat samalla tavoin siihen, että unionin yleinen tuomioistuin ensin toteaisi ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisen osan perustelluksi.

72 Siltä osin kuin on kyse ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisestä väitteestä, joka koskee asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista, on huomattava, että kyseisen kanneperusteen tarkoituksena on, että unionin yleinen tuomioistuin toteaisi, että komissio ei voinut enää määrätä kantajalle sakkoa.

73 Ensinnäkin on todettava, että ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa perustuu siihen lähtökohtaan, että unionin yleinen tuomioistuin olisi edellä 17 kohdassa mainitussa tuomiossa Aragonesas (EU:T:2011:621) kumonnut vuoden 2008 päätöksen 2 artiklan f alakohdan kokonaisuudessaan, joten komissio olisi riidanalaisessa päätöksessä tehnyt uuden päätöksen määrätä kantajalle sakko.

74 Tämä lähtökohta osoittautuu virheelliseksi. Edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) päätösosan 2 kohdan sanamuodosta ilmenee näet nimenomaisesti, että unionin yleinen tuomioistuin kumosi vuoden 2008 päätöksen 2 artiklan f alakohdan ”siltä osin kuin siinä vahvistetaan sakon määräksi 9 900 000 euroa”. Vuoden 2008 päätöksen edellä mainitun artiklan kumoaminen on näin ollen ilmaisun ”siltä osin” johdosta osittainen, koska se on rajattu koskemaan pelkästään sakon vahvistettua määrää eikä komission päätöstä määrätä sakko.

75 Tämä vuoden 2008 päätöksen 2 artiklan f alakohdan lukutapa saa vahvistusta edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) perusteluista, jotka sisältyvät mainitun tuomion 247, 258, 302 ja 303 kohtaan sellaisina kuin niitä on lainattu edellä 18–21 kohdassa.

76 Näin ollen sekä edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) päätösosasta että sen perusteluista ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin kumosi vuoden 2008 päätöksen 2 artiklan f alakohdan ainoastaan siltä osin kuin komissio oli siinä vahvistanut sakon määrän. Unionin yleinen tuomioistuin ei missään tapauksessa kumonnut kyseistä artiklaa siltä osin kuin komissio päätti siinä määrätä asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan säännösten perusteella Aragonesasille ja kantajalle yhteisvastuullisesti sakon.

77 Toisin kuin kantaja väittää, komissio ei riidanalaisessa päätöksessä tehnyt uutta päätöstä sakon määräämisestä sille. Mainitun päätöksen kohteena ja seurauksena oli näet kantajalle alun perin vuoden 2008 päätöksessä määrätyn sakon pitäminen voimassa osittain eli 4 231 000 euron määrän osalta, joka on riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdan f alakohdassa ilmoitettu määrä. Sen arvioimiseksi, onko ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee sitä, että komission toimivalta määrätä sakko kantajalle olisi vanhentunut, perusteltu, on siis syytä ottaa huomioon se päivämäärä, jona komissio päätti määrätä sakon kantajalle, eli vuoden 2008 päätöksen tekopäivämäärä 11.6.2008 eikä riidanalaisen päätöksen päivämäärää, koska jälkimmäisen päätöksen kohteena oli edellä 17 kohdassa mainitun tuomion Aragonesas (EU:T:2011:621) oikeusvaikutusten suomien etujen takaaminen kantajalle, kuten siitä käy ilmi.

78 Toiseksi on syytä muistaa asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyn seuraamusten määräämisen vanhentumisajan osalta, että mainitusta artiklasta luettuna yhdessä saman asetuksen 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan kanssa seuraa, että komissiolle annettuja valtuuksia määrätä sakko yrityksille, jotka tahallaan tai tuottamuksesta rikkovat SEUT 101 artiklan säännöksiä, rajoittaa viiden vuoden vanhentumisaika.

79 Asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 2 kohdan mukaan vanhentumisaika alkaa kulua päivästä, jona rikkominen tapahtui. Samassa säännöksessä kuitenkin täsmennetään, että jatkuvien tai toistuvien rikkomisten osalta vanhentumisaika alkaa kulua vasta päivästä, jona rikkominen on loppunut.

80 Asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädetään, että mainitun vanhentumisajan katkaisevat kaikki komission tai jäsenvaltion kilpailuviranomaisen suorittamat toimet rikkomisen tutkinnan tai rikkomista koskevan menettelyn aloittamiseksi, erityisesti komission kirjalliset pyynnöt saada tietoja, ja että vanhentumisaika katkeaa päivänä, jona toimi annetaan tiedoksi vähintään yhdelle rikkomiseen osallistuneelle yritykselle tai yritysten yhteenliittymälle.

81 Asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 4 kohdan mukaan vanhentumisaika katkeaa suhteessa ”kaikkiin” rikkomiseen osallisiin yrityksiin tai yritysten yhteenliittymiin (tuomio 27.6.2012, Bolloré v. komissio, T-372/10, Kok., EU:T:2012:325, 201 kohta).

82 Asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 5 kohdan ensimmäisessä virkkeessä puolestaan säädetään muun muassa, että vanhentumisaika alkaa kulua uudelleen jokaisesta katkeamisesta.

83 Nyt käsiteltävässä asiassa on ensinnäkin osapuolten kesken riidatonta, että kyseessä on yhtenä kokonaisuutena pidettävä jatkettu rikkominen. Näin ollen asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen säännösten mukaisesti mainitun asetuksen 25 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty seuraamusten määräämisen vanhentumisaika alkoi kulua ”siitä päivästä, jona rikkominen lakkaa”, eli 31.12.1998, kuten edellä 45 kohdassa todettiin. Jos vanhentumisajan katkaisevaa toimea ei ollut, asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu viiden vuoden vanhentumisaika seuraamusten määräämiselle olisi periaatteessa päättynyt 31.12.2003.

84 Toiseksi on syytä tutkia, katkesiko asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty viiden vuoden vanhentumisaika seuraamusten määräämiselle saman asetuksen 25 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun komission toimen vuoksi aiemmin kuin 31.12.2003, kuten komissio väittää.

85 Tältä osin on muistettava, että oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 3 ja 4 kohdan säännöksistä seuraa, että jos yritys on osallistunut rikkomiseen eli se on määritelty tällaiseksi riidanalaisessa päätöksessä, vanhentumisaika katkeaa sen osalta sillä perusteella, että rikkomisen tutkinnan tai rikkomista koskevan menettelyn aloittamiseksi toteutettava toimi on annettu tiedoksi vähintään yhdelle yritykselle (sille tai jollekin toiselle yritykselle), joka on yksilöity rikkomiseen osallistuneeksi yritykseksi. Vanhentumisajan katkaisevilla toimilla on siis vaikutuksia erga omnes kaikkiin kyseessä olevaan rikkomiseen osallistuneisiin yrityksiin (ks. vastaavasti edellä 81 kohdassa mainittu tuomio Bolloré v. komissio, EU:T:2012:325, 201, 205 ja 211 kohta).

86 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että kantaja on riidanalaisessa päätöksessä yksilöity rikkomiseen osallistuneeksi yritykseksi. Mikäli nyt käsiteltävässä asiassa vanhentumisajan katkaiseva toimi katsottaisiin toteutetuksi, siihen voitaisiin siis vedota kantajaa vastaan.

87 Lisäksi on syytä pohtia, onko komission 30.9.2003 tekemä päätös, jolla se myönsi EKA:lle ehdollisen vapautuksen sakoista vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 15 kohdan mukaisesti, katsottava asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 3 kohdassa tarkoitetuksi vanhentumisajan katkaisevaksi toimeksi, kuten komissio väittää.

88 Tältä osin on muistettava yhtäältä, että oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 3 kohtaan sisältyvä luettelo, jota edeltää adverbi ”erityisesti”, ei ole mitenkään rajoittava ja että kyseisessä säännöksessä ei aseteta vanhentumisajan katkeamisen edellytykseksi tiedoksi annettua toimea tai kirjallista tarkastusvaltuutusta (ks. analogisesti tuomio 15.10.2002, Limburgse Vinyl Maatschappij ym. v. komissio, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ja C-254/99 P, Kok., EU:C:2002:582, 141 ja 162 kohta), ja toisaalta, että vanhentumisajan katkeaminen muodostaa poikkeuksen viiden vuoden vanhentumisajan periaatteesta ja sitä on näin ollen tulkittava suppeasti (tuomio 19.3.2003, CMA CGM ym. v. komissio, T-213/00, Kok., EU:T:2003:76, 484 kohta).

89 Lisäksi asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 3 kohdan ensimmäisen virkkeen säännöksistä seuraa, että komission toimen tarkoituksena on oltava erityisesti ”rikkomisen tutkinnan tai rikkomista koskevan menettelyn aloittami[nen]”, jotta se katkaisisi vanhentumisajan mainitussa asetuksessa tarkoitetussa merkityksessä.

90 Komission noudattaman sakoista vapauttamis- tai sakkojen lieventämispolitiikan osalta unionin tuomioistuin on kuitenkin todennut, että sakoista vapauttamista ja sakkojen lieventämistä koskevat ohjelmat ovat hyödyllisiä välineitä pyrittäessä tehokkaasti paljastamaan ja lopettamaan kilpailusääntöjen rikkomisia ja että niillä edistetään siten SEUT 101 ja SEUT 102 artiklan tehokasta soveltamista (tuomio 14.6.2011, Pfleiderer, C-360/09, Kok., EU:C:2011:389, 25 kohta).

91 Samoin unionin yleisen tuomioistuimen mukaan ”[s]akoista vapauttamista ja sakkojen lieventämistä koskevan ohjelman tavoitteena on tutkia [SEUT 101] artiklan vakavimpiin rikkomuksiin kuuluvat menettelytavat ja määrätä niistä seuraamus, jolla on varoittava vaikutus” (tuomio 9.9.2011, Deltafina v. komissio, T-12/06, Kok., EU:T:2011:441, 107 kohta).

92 Unionin yleinen tuomioistuin on niin ikään todennut, että ehdollisen vapautuksen myöntäminen sakoista merkitsee, että vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 8 kohdassa asetetut edellytykset täyttävälle yritykselle myönnetään hallinnollisen menettelyn aikana tietyt oikeusvaikutukset tuottava menettelyllinen erityisasema (edellä 91 kohdassa mainittu tuomio Deltafina v. komissio, EU:T:2011:441, 114 kohta).

93 Kuten käy ilmi edellä 91 kohdassa mainitun tuomion Deltafina v. komissio (EU:T:2011:441) 103–118 kohdasta, jotka koskevat komission noudattamaa sakoista vapauttamista ja sakkojen lieventämistä koskevaa ohjelmaa, ehdollisen vapautuksen myöntäminen sakoista vapautusta tai sakkojen lieventämistä hakeneelle taholle edistää mainitun ohjelman täyttä tehokkuutta siltä osin kuin siinä myönnetään suotuisa kohtelu yrityksille, jotka tekevät komission kanssa yhteistyötä kaikkein vakavimpina SEUT 101 artiklan rikkomistapauksina pidettäviin menettelytapoihin osallistuneita salaisia kartelleja koskevissa tutkimuksissa (edellä 91 kohdassa mainittu tuomio Deltafina v. komissio, EU:T:2011:441, 103 ja 105 kohta). Vastineeksi näiden yritysten aktiivisesta ja vapaaehtoisesta yhteistyöstä ja komission sen tehtävän helpottamisesta, joka muodostuu unionin kilpailusääntöjen rikkomisten toteamisesta ja niistä rankaisemisesta, yrityksiä voidaan kohdella suopeasti sakkojen määräämisessä sillä edellytyksellä, että ne täyttävät vuoden 2002 yhteistyötiedonannossa asetetut vaatimukset (edellä 91 kohdassa mainittu tuomio Deltafina v. komissio, EU:T:2011:441, 108 kohta).

94 On lisäksi syytä muistaa, että vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 8 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Komissio myöntää yritykselle vapautuksen sakoista, jotka olisi määrätty muussa tapauksessa, jos

a) yritys toimittaa ensimmäisenä todisteita, joiden perusteella komissio katsoo pystyvänsä tekemään asetuksen N:o 17 14 artiklan 3 kohdan mukaisen päätöksen väitettyä yhteisöön vaikuttavaa kartellia koskevan tutkimuksen suorittamisesta,

b) yritys toimittaa ensimmäisenä todisteita, joiden perusteella valvontaviranomainen katsoo mahdollisesti pystyvänsä toteamaan, että [SEUT 101] artiklaa on rikottu väitetyn Euroopan talousalueeseen vaikuttavan kartellin yhteydessä.”

95 Vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 11 kohdan a–c alakohdassa määrätään seuraavaa:

”Edellä joko 8 kohdan a alakohdassa ja 9 kohdassa tai 8 kohdan b alakohdassa ja 10 kohdassa esitettyjen edellytysten lisäksi seuraavien edellytysten on täytyttävä samanaikaisesti joka tapauksessa, jotta sakoista vapauttaminen tulee kysymykseen:

a) yrityksen on tehtävä koko komissiossa toteutettavan hallintomenettelyn ajan kaikin tavoin yhteistyötä, joka on jatkuvaa ja nopeaa, ja toimitettava komissiolle kaikki haltuunsa tulevat tai saatavillaan olevat todisteet epäillystä rikkomisesta. Yrityksen on oltava jatkuvasti komission käytettävissä ja vastattava nopeasti kaikkiin pyyntöihin, jotka voivat auttaa vahvistamaan tosiseikat,

b) yrityksen on lopetettava osallistumisensa epäiltyyn kilpailusääntöjen rikkomiseen viimeistään siinä vaiheessa, kun se toimittaa joko 8 kohdan a alakohdassa tai 8 kohdan b alakohdassa tarkoitetut todisteet,

c) yritys ei ole painostanut muita yrityksiä osallistumaan kilpailusääntöjen rikkomiseen.”

96 Edellä 90–95 kohdassa esitettyjen näkökohtien perusteella on todettava, että ensinnäkin sakoista vapauttamista ja sakkojen lieventämistä koskeva ohjelma edistää suoranaisesti komission vastuulla olevan Euroopan unionin kilpailusääntöjen rikkomisten selvittämispolitiikan täyttä tehokkuutta. Toiseksi päättämällä myöntää hakijalle ehdollinen vapautus sakoista voidaan vahvistaa, että hakemus täyttää ennakkoedellytykset sille, että hakijalle voidaan hallinnollisen menettelyn päätteeksi myöntää tietyin edellytyksin lopullinen vapautus sakoista. Lisäksi tämä menettelyllinen asema, joka hakijalle myönnetään päätöksellä ehdollisen vapautuksen myöntämisestä sakoista, velvoittaa kyseisen tahon käyttäytymään vuoden 2002 yhteistyötiedonannon 11 kohdan a–c alakohdassa asetettujen ehtojen mukaisesti, kunnes komissio antaa lopullisen päätöksen, jotta se voisi saada lopullisen vapautuksen sakoista. Tälle hakijan käyttäytymiselle on ominaista etenkin velvoite yhtäältä tehdä koko komissiossa toteutettavan hallintomenettelyn ajan kaikin tavoin yhteistyötä, joka on jatkuvaa ja nopeaa, ja toisaalta toimittaa komissiolle kaikki hallussaan tai saatavillaan olevat todisteet epäillystä rikkomisesta.

97 Näin ollen päätös, jolla hakijalle myönnetään ehdollinen vapautus sakoista, on luonteeltaan perustavanlaatuinen, koska siinä myönnetään hakijalle tällainen menettelyllinen asema, jotta komissio voi tutkia epäiltyä rikkomista ja aloittaa rikkomista koskevan menettelyn. On siis katsottava, että tämän komission menettelyn kuluessa toteuttaman toimenpiteen tarkoituksena on rikkomisen tutkiminen ja rikkomista koskevan menettelyn aloittaminen asetuksen
N:o 1/2003 25 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetussa merkityksessä ja että se voidaan näin ollen luokitella vanhentumisajan katkaisevaksi toimeksi. Kuten edellä 85 kohdassa muistutetaan, tällaisella vanhentumisajan katkaisevalla toimella on vaikutuksia erga omnes kaikkia niitä yrityksiä kohtaan, jotka ovat osallistuneet kyseessä olevaan rikkomiseen.

98 Edellä 97 kohdassa tehdyn päätelmän perusteella on todettava, että nyt käsiteltävässä asiassa vanhentumisaika, joka kantajan osalta oli alkanut kulua 31.12.1998, katkesi neljä vuotta ja yhdeksän kuukautta myöhemmin komission päättäessä 30.9.2003 myöntää EKA:lle ehdollisen vapautuksen sakoista. Vanhentumisaika alkoi näin ollen kulua uudelleen alusta kyseisen päätöksen päivämäärästä alkaen, ja yksitoista kuukautta ja kymmenen päivää myöhemmin se katkesi uudelleen komission osoitettua 10.9.2004 tiedonsaantipyynnön muun muassa Aragonesasille. Vanhentumisaika alkoi siis kulua uudelleen alusta, kunnes 11.6.2008 eli kolme vuotta ja yhdeksän kuukautta myöhemmin annettiin vuoden 2008 päätös. Edellä 77 kohdassa esitetyn päätelmän perusteella, jonka mukaan on otettava huomioon päivämäärä, jona komissio päätti määrätä kantajalle sakon, eli vuoden 2008 päätöksen antamispäivä 11.6.2008, viimeksi mainittu päätös, sellaisena kuin se riidanalaisessa päätöksessä pidetään osittain oikeusvaikutuksiltaan voimassa 4 231 000 euron suuruisen sakon määrän osalta, annettiin siis asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyn viiden vuoden vanhentumisajan kuluessa.

99 Yhtäältä tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa sillä kantajan esittämällä perustelulla, jonka mukaan komissio määritteli vuoden 2008 päätöksen 492 perustelukappaleessa ensimmäisen 10.9.2004 esitetyn tiedonsaantipyynnön toimeksi, joka katkaisi vanhentumisajan nyt käsiteltävässä asiassa. Se, että komissio vuoden 2008 päätöksessä lausui kyseisestä toimesta, ei voi estää sitä vetoamasta nyt johonkin aikaisempaan toimeen, kuten 30.9.2003 annettuun päätökseen, jonka se katsoisi voineen niin ikään katkaista mainitun vanhentumisajan. Mainitun perustelukappaleen sanamuodosta ilmenee näet nimenomaisesti, että seuraamusten määräämisen vanhentumisaika oli komission mukaan katkennut ”viimeistään” 10.9.2004. Komissio ei siis ollut mitenkään sulkenut pois sitä, että myös muut toimet, jotka edelsivät 10.9.2004 päivättyä tiedonsaantipyyntöä, kuten komission 30.9.2003 tekemä päätös myöntää EKA:lle ehdollinen vapautus sakoista, olisivat voineet katkaista vanhentumisajan.

100 Toisaalta kantaja vetoaa virheellisesti päätöskäytäntöön, jota komissio sen mukaan on tähän asti noudattanut päätöksissään, väittäessään, että komissio oli velvollinen katsomaan vanhentumisajan katkaisevaksi toimeksi sen ensimmäisen tietopyynnön, jonka se osoitti 10.9.2004 yhdelle yrityksistä, joille vuoden 2008 päätös oli osoitettu. Kuten kaikista edellä 87–97 kohdassa esitetyistä perusteluista ilmenee, komission toimen luokittelu vanhentumisajan katkaisevaksi toimeksi perustuu näet niiden säännösten soveltamiseen, jotka nyt käsiteltävässä asiassa sisältyvät etenkin asetuksen N:o 1/2003 25 artiklaan, sellaisina kuin unionin tuomioistuimet niitä viime kädessä tulkitsevat. Näin ollen komission aiempi käytäntö, johon kantaja vetoaa, ei voi estää komissiota unionin tuomioistuinten valvonnassa hyväksymästä vanhentumisajan katkaiseviksi toimiksi muuntyyppisiä toimia kuin ensimmäinen tietopyyntö.

101 Kolmanneksi, kun on kyse kantajan vastauksessaan esittämästä kanneperusteesta, joka koskee asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 5 kohdan rikkomista, on muistettava, että kannekirjelmässä on unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan nojalla mainittava muun muassa yhteenveto kanneperusteista, joihin asiassa vedotaan. Lisäksi vakiintuneessa oikeuskäytännössä on todettu, että terminologisista kysymyksistä riippumatta kyseisen yhteenvedon on oltava riittävän selvä ja täsmällinen, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja unionin yleinen tuomioistuin ratkaista asian tarpeen vaatiessa ilman muita tietoja. Jotta kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, olennaisten tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen, joihin se perustuu, on nimittäin ilmettävä ainakin pääpiirteittäin itse kannekirjelmästä, kunhan ne on esitetty johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi, jotta oikeusvarmuus ja hyvä oikeudenkäyttö taattaisiin (ks. tuomio 27.9.2006, Roquette Frères v. komissio, T-322/01, Kok., 208 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on myös todettu, että kaikki oikeudelliset perusteet, joita ei ole riittävästi esitetty kannekirjelmässä, on jätettävä tutkimatta. Vastaavien vaatimusten on täytyttävä myös kanneperusteen tueksi esitettävän väitteen osalta. Kun on kyse ehdottomasta prosessinedellytyksestä, unionin yleinen tuomioistuin voi tarvittaessa tutkia tämän tutkittavaksi ottamisen edellytyksen omasta aloitteestaan (ks. tuomio 14.12.2005, Honeywell v. komissio, T-209/01, Kok., EU:T:2005:455, 54 ja 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

102 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että kantaja ei kanteessaan millään tavoin viitannut asiakysymyksen osalta asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 5 kohdan rikkomiseen siltä osin kuin siinä säädetään kymmenen vuoden pituisesta vanhentumisen enimmäisajasta, joka komissiolla on käytettävissään sakon määräämiseen. Kuten komissio tuo esiin, asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 5 kohdan rikkomista koskeva kanneperuste, joka on esitetty vasta vastausvaiheessa, on siis jätettävä tutkimatta.

103 Ylimääräisenä näkökohtana on todettava, että mainittu kanneperuste on joka tapauksessa ilmeisen perusteeton. Asetuksen N:o 1/2003 25 artiklan 5 kohdassa säädetty kymmenen vuoden vanhentumisaika alkoi näet kulua 31.12.1998, ja sen olisi pitänyt umpeutua aikaisintaan 31.12.2008 siinä tapauksessa, että se ei olisi keskeytynyt saman asetuksen 25 artiklan 6 kohdan säännösten mukaisesti. Vaikka tällaisen mahdollisen keskeytyksen kestoa ei olekaan syytä laskea, on kuitenkin todettava, että vuoden 2008 päätös, sellaisena kuin se on riidanalaisella päätöksellä osittain pidetty oikeusvaikutuksiltaan voimassa 4 231 000 euron sakon määrän osalta, kuten edellä 77 kohdasta ilmenee, annettiin 11.6.2008 eli yli kuusi kuukautta ennen päivämäärää 31.12.2008.

104 Kaiken edellä esitetyn perusteella kantajan ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen väite on hylättävä perusteettomana.

105 Niiden edellä 71 kohdassa esitettyjen näkökohtien osalta, jotka koskevat yhtäältä ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisen väitteen ja toisaalta ensimmäisen kanneperusteen toisen väitteen ja toisen kanneperusteen välisiä yhtymäkohtia, on niin, että koska ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen väite on hylättävä perusteettomana, kanne on hylättävä kokonaisuudessaan ilman, että on tarpeen lausua ensimmäisen kanneperusteen toisesta väitteestä tai toisesta kanneperusteesta.

Oikeudenkäyntikulut

106 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava komission vaatimuksen mukaisesti korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Julistettiin Luxemburgissa 6 päivänä lokakuuta 2015.

Allekirjoitukset